

Andrej Medved

Tomažu Šalamunu:
Pesem & pet
fragmentov

Za hrbtom mi stojiš. V baru
A propos ... na Bledu ... Gol in bos mi govoriš
o dnevu razsvetlitve tvoje poezije, o Nobelovi nagradi, ki jo dobiš ...

po smrti, v strti hrbtenjači, v
večnosti svetlobnega trenutka ... kjer Aion
v blodnji išče, pozimi in spomladi, svojega preroka ... Kjer

angel v solarni trti, z lovkami v dionizični

povodnji, plava v *tò phôs*, v beli
dan, v svetlobo dneva, z zaljubljenostjo v majava
tla, ki že izginjajo v zlat čebelji panj ... In smrt mineva v večno Noč ... in se

sprijemlje luč, ki že zagrinja, v krotkosti
dogodka ... splav rešitve ... kjer Ti, v poljube, v vroč
objem, s popolnostjo postave, plavaš v voz ... v Veliki voz s kentavri ...

Da se zasveti nos in čelo in
v praznični opravi tvoj obraz, kot zdaj, za

vedno in nekoč ob rani uri ... Tih si kot ovca in labod, ki
si opaše zlati pas ... in v tihoti blazen ... kot v pravljicnih, preroških sanjah ...

Da govoriš, da najdeš pot izza mirnega
obzorja, po tihih stezah v Hišo ... iz prsi in trebuha ...
kot mrzel kit iz Jonovega grla ... In da zaspíš, kot hipoma, z besedami

slovesa, v prazne marnje, v minljivo
pajčevino ... kot vreč izcedek z mrzlega jezika ... In kot
tiktakanje podvodnega motornega izpuha ... s črnim batom kamionov z

mokro hlodovino ... V pretakanju
izbruhov sončnih žarkov v sladko slino v ležečem
trupu ... Kot blazen mit o spečem škratu in kraljici, z vratom v bel

zapredek s skorjo kruha v ledeni špici ...
in s sredico bele moke v strelici tvojega napuha ... na
okenski polici ... Z belim šalom krog vratu in z ledenimi bleščicami na
prsih ...

s svetniškim gralom v ustnicah,
v dvoedinem paru s škrjancem, v njegovem kljunu,
z dolžino zvišanega tlaka ... ponavljaš pesem o ledeni lepotici, ki sedi

na dnu oblaka ... Kot črn kos,
zapreden v osat, ki se oglašá v noč in se ponavlja,
kot se ponavljaš Ti, v globokem dremežu, ki hitro mine, v mehkorožnate

postile ... kot orel s perutnicami
iz svile ... in v brokat ... moj svetlo-temni sine ...

Na Bledu ... Videl sem Kitajce
na postaji ... Pticek kraljiček. Kača s krono ... Miš
s črnimi obrazi psov in ... morski, modrikasti konjiček ... Našitek na

rokavu z rdečkasto pikapolono ... Da,
videl sem Kitajca. Tomaževega strašnega Kitajca ...

Fragment 1

Same neumnosti streljamo okrog, kot da bi ne videli, da <že> obstaja krog ... Zlato in bisere (das Ding, la chose) mi zdaj ponujajo ... A ne zanima me ... Mali, jaz ljubim te (to, kar je “mali” ... je seveda mali a = objet petit a) ... Ko ugasnejo luči in pade noč in ko se sova prebudi (ptica modrosti, sova filozofije) ... se razlika naredi ... la différence, razloka, les jeux des différences ...

Fragment 2

LES NOMES DU PÈRE / **IME**[NA] OČETA

Nama (sanskrt.): [po]imenovanje, “ki nosi enako/isto ime”

Nomen-clator: “suženj <določenega> poimenovanja (stalnega) obiskovalca – gosta”

Ghost, latinsko **hostis**: tujec, gost, <so>stanovalec, tudi sovražnik ... gostoljubnost, nastanitev, namestitev

Nominar (šp.): seznam, imenovanje, lista, nomenklatura

Ignominie (fr.): odvrtnost in sramota, nečastno delovanje in dejanje

Namlich (nem.): nominalni, isti, namreč

Oče = tujec – gost subjekta, njegov sovražnik kot sinov <so>stanovalec ... ki nudi gostoljubnost, nastanitev, namestitev. Od tod (po)imenovanje očeta/sina kot subjekta z enakim/istim (pra)imenom. A nama (skr.) = ime, tudi nomenklatura = subjekt kot suženj (določenega) poimenovanja stalnega obiskovalca ... ime očeta = imenovanja za subjekt, ki je <tako> suženj, zaprečeni subjekt, ki “ždi” v seznamu imenovanja očetovega praimena ... Ime očeta pa je še odvrtnost in sramota in nečastnost gospodarja, velikega S1.

Les non dupes errent pa je Lacanov fonetični “prevod” imen očeta. Ime<na> očeta tako postane<jo> nekakšni “neprevarani blodeči”, osvobojeni subjekt, ki blodi. A wana, sent, se pravi blodnja = edina pot (v Heideggerjevi Reči) ... Ponavljanje in podvojitvev in diferenca kot le jeu des différences, razlika kot razloka. Da, shizo<frenični> subjekt, ki se ponavlja v svetovni in osebni igri blodnje, je edini pravi ... deterritorializirani in reterritorializirani

subjekt, "subjekt-v-procesu", Artaudov individuuum po Kristevi ... edina individualna singularnost v mondializaciji vsesvetnega in pa intimnega Dogodka (po Deleuzu), kjer vlada Aion, čas univerzalnega Er-eignis = dogodja kot pri-lastitve Ž in M načela skozi telesno pojmovanje (begreifen kot Begriff), prav vsakega odnosa med subjektom in objektom, v subjektu samem in med spolom, med malim in velikim A-jem <a = A> ... med monolitom falusa (Lacanov die Bedeutung des Phallus) in maternično "horo", po Platonu & Derridaju ...

Blodnja = wana, Wahnsinn = edina pot ... Nič smo, po Hölderlinu, zato: kar iščemo, je vse. Nič = bit = praznina, skr. sunyata je Eno, veličastno, absolutno, četudi je osebno, subjektivno ... nedeljivo Eno kot I y a de l Un kot universuum dvojege in trojege in pomnoženost, multipliciranost (plie = guba, Einfältigkeit <Falt = guba>) ... pomnoženost kot preproščina, simplicitas, in enostavnost, ki jo dopušča Enost ... Kot iniciacijska ljubezen, ki vse spreminja v podobe za "vživetje" (= Einfühlung) kot temeljni princip, princip brez vsakega razloga ... Nihil (kot Nič) brez smisla = sine ratione = brez uma kot razuma, brez temelja, podlage in brez vzroka ... brez-smiselno dejanje = acte gratuit.

Fragment 3

S "poznam" Lacanom se misel iz falologocentričnega uma <nous, ideja, sonce – lux aeterna, logos, bit> premakne v samosebni (v)zglob (kot Demokritov den), v gubo ("unča mesa, ki se izvije ven", Sinthome), ki se v neskončnosti spreminja v telo, telo kot I(= imaginarno), se pravi v samodejno gonsko vzmet objet petit a ... ki "ono misli" (v Žižkovi interpretaciji v razsrediščen Selbstbewusstsein) kot misel/roka (Hand v Heideggerjevi *Reči*) in kot prevladanje obdobja nihilizma ... Objekti mali a: oko – pogled, uho-kot-glas, organi za sesanje in izločanje in "odprtina" – reža, ki se ne more več zapreti in je še najbolj v bližini Nezavednega = objet petit a kot **žensko spolovilo** = Ding an sich kot topološka in kategorična zapoved, clinamen, khoris, den, gonilo, guba in samosebni vzrok, del, večji od celote, del(ček) R (= realnega) kot vse Realno in Dogodek (= Er-eignis kot appropriation, kot prilastitev) in samolastni absolut ... Drugo od Drugega = "peščišče" in "mala luknjica, tu, tam" ...

[Lacan v *Narobni strani psihoanalize*: "Prav tako ni mogoče, da se razcep, simptomatično raztrganje histeričarke motivira kot produkcija vednosti.

Njena resnica je, da mora biti objekt a, da bi bila zelena. Objekt a je konec koncev nekaj bornega, čeprav so moški nori nanj in jim niti za hip ne more pasti na misel, da bi šli prek česa drugega – drugega znaka nemoči. Ki pokriva najsubtilnejšo med nemožnostmi ...”] – Ženska: la Femme kot histeričarka se torej v svojem “razcepu” ne konstituira kot produkcija vednosti. Ostaja pa z njo in v njej neka vednost o vednosti, neka zavest in celo samozavest, neka razsrediščena samozavest kot vednost o resnici ...

Objet petit a kot ženski spol in spolovilo = Forma, maska, krinka (maschera) za Ding, ki so nereflimirani in nezavedni goni, ki se skrivajo v predstavah (pod predstavami) – Vorstellungen, predzgodovinski Drugi: Triebe, Wunsche in jouissance, zadovoljitev gonov. A predstavništvo predstav, t. i. Vorstellungsrepräsentanz, je po Lacanu (v *Etiki*) <nekakšen> “strdek”, se pravi nekaj drugega kot Triebe v Dingu ... “Strdek” je semeion mega, veliko znamenje, pečat, odtis in sled, die fruhe Spur ... i. e. *sem* = semenska zgošča, polpa sacra, svetloba = Lichtung = svet ... Fiat lux in lux aeterna = panseme ... Da, Lacanov “strdek” je Lacanova lamela, ki preživi prav vsakršno delitev ... in Freudova Keimplazma, se pravi “klična plazma”, katere smo (subjekti: umetniki, poeti, filozofi in vsi Drugi) le priveski, “priveski klične plazme”. Lacanov “strdek” je torej predstavništvo predstav (gonov, Triebe) = Forma forme = maska – fetiš za die Triebe. Lacanov “strdek” je forma kot ameba (i. e. *ambh*), amebnost in deljivost nedeljivega atoma, dena kot subjekta in kot objet petit a ... amebnost maschere za Ding = predzgodovinska in vesoljna mistična oplodnja ... Panseme so “telesa brez organov”, blede demon in hors-signifie, zunanji označevalec ... (s tem, da je objet petit a – kot ženski spol in spolovilo – neko telo – “votlo” telo: “organi brez telesa”).

Seveda je vesolje (kot me-den: Nič, manj kot Nič) “žensko”. Ž (= ženska, toute femme): Nemogoče kot Imaginarno in nemožno kot Realno, a dejansko zapolnitev “luknje” (luknje v duši in v vesolju), simbolne luknje, luknje v Simbolnem: “označevalne luknje” po Lacanu ... se pravi zapolnitev ničelne praznine “materničnega” prostora (kot me-dena), ki obdaja universuum znotraj naše duše, o čemer piše Lie Zi v *Popolnosti praznine*: “To je eno kot nastanek spreminjajočega sveta oblik. Bistro in lahko se dvigne in postane nebo, motno in težko se spusti in postane zemlja. Iz združujoče sile nastane človek. Zato izhaja **seme**, iz katerega so z menjavo zaplojene vse stvari, iz neba in zemlje. Zato je tisto, kar zaplodi vsa bitja, nezaplojeno, in tisto, kar spreminja vsa bitja, nespremenljivo. To je vir vsega zaplojevanja, vseh sprememb, oblik, spoznanj in barv. V knjigo

Huang Di je zapisano: Duh globine ne umre, to je večno Žensko. Pri izvoru Večno ženskega je korenina neba in zemlje”.

Fragment 4

Brez intuicije, idej, nadgradnje postane definicija in odločitev o umetniški in/ali miselni stvaritvi v bistvu fragmentarna, “sprevrnjena” in invalidna, seveda če utemeljujemo veliko umetnino in/ali filozofsko delo z duhovnim, npravstvenim kontekstom in spoznanji. Drugače je s povprečnimi, nevrednimi izdelki, ki zdaj povsem ustrezajo podobi tistih, ki pišejo o njihovi vsebini, sporočilu ... Kaj je zanikanje in “žrtvovanje” najintimnejšega kot žrtvovanje (svojega) Otroka?? Marija, Ž(enska), prečrtana in žrtvovana, sujet barré, žrtvuje svojega otroka, se pravi sebe, Jezusa, njegovo čistost in “nedolžnost”. Komu? In zakaj? V imenu česa?? Temeljna vprašanja, ki so skrita v nevarnosti po-stavja in poslanstva vsakega subjekta.

Zakaj naj bi bila ta njena “školjka” zdaj usod(n)a?? Ta bisernica školjke, ta “crème de la plasma vaginale” ... dišeča krema – sluz, ki zdaj obdaja njeno ustje? Usoda kot poslanost, kot “Geschick”, se pravi njena zgodovina (kot Geschichte), poslanstvo bitja v svet, v luč, v svetlobo, ki določa našo eksistenco?? Ta njena školjka kot “daimenon”, zli Duh kot “phytos” = skrinjica Pandore. Dokler je školjka še zaprta, smo varni pred nesrečo – zlom, odprta školjka pa grozi, je vzrok tesnobe – groze, izvorni vzrok, preko katerega se zdaj “zaprečeni” subjekt identificira s svojo Željo. Vzrok Želje tu sovpada z Nezavednim, z neartikuliranimi goni, s Triebe kot Todestrieb = gon smrti in uničevalne sle.

Najsubtilnejša med vsemi možnostmi, ki so v resnici vse ne-možnosti v Realnem ... kot sublimacija poročne rinke – l’anneau, poroke med nebesi in peklom, med poželenjem in obljubo ter njenim uresničenjem, med Ničem in Praznino, med mankom manka in njegovim Ničem, med entropijo, ki = presežek v niču in hkrati neki “klinamen”, se pravi rast in spust kot zadnji, kot poslednji “padec”, zaton, propad ... obroček – Ring kot (raz)-delitev-v-neskončnost.

Nad vsem pa je die Liebe kot Ljubezen, JeEden, umetnost proizvodnje, se pravi proizvajanja-v-lepo, Poezija kot mišljenje, misel kot sinteza – sprava med večnim bivanjem in končno kot dokončno smrtjo. V kroženju “obročkov” se bistvo znova izgubi, kot let pikapolonice in kačjega pastirja

nad rosno travo ... kot duša = pneuma ob večerih, ko skovika sova v svoj žalobni Glas, s Pogledom v temo ... Da se zbudim (skr. budh) v novo jutro, v novi dan, v svetlobo dneva. Kot pav in jrebica ter božja ovca in labod, ki dviga perje k soncu ... V svetlobi sonca da se prebudim in vse začenjam (vsakič) znova. Kot večno vračanje osvobojenega Otroka (Ich bin des Weltes Kind), kot igra "iz sebe (se) vrtečega Kolesa". Umetnost je ljubezen, umetnik je nadčlovek, osvobojen, svoboden človek, "edina Ženska, ki jo ljubi".

Da bi zdaj v igri/delu našli svojo srečo kot uresničeno kraljestvo vsake, prve in prvotne želje, prav vsake njene (pra)zadovoljitve ... Dvoumnost sprave je varljiva kot revolucija neskončne (božje in osebne) eksistence. Le končnost vsakega posameznika in vseh posameznih stvari je za-gotova ... Gotovost in dvoumnost se srečujeta na tanki meji med uživanjem in smrtjo ... kot "gonska vzmet" = gonilo, ki poganja srčno kri po žilah nedonošenih otrok kot večnost v minljivih stvorih ... v stvareh, ki hipoma izginejo, ko vzide-in-zaide sonce in mine vse s smrtno bolečino slehernika (Jedermana), ko napoči zadnja ura. V samoti (solitaire) se moram srečati z drugim (solidaire) in vztrajati, v samoti z Drugim v sebi, z malim in velikim A-jem, kot sam s seboj v minljivosti in večnosti trenutka.

Sekunda le, ki se spreminja v "odrešitev", v dokončni absolut, v "stvar na sebi", v večno srečo. In kaj je sreča?? Da srečaš drugega v sebi in z drugim v delitvi, prestopanju, preseganju, prestopu ... iz nič v nič, "nemara Nič, a Nič nemara (in) neNič" ... da te na koncu ulic znova dohitim.

Fragment 5

*Črn kos v gozdu, črn gost ... moj sine ... Črni
stroji in kamion z mokro hlodovino ... Kiselkasta
tekočina v prozornih sodih ... prav do roba ...
in motorno olje, v popkovnici stopljeno
z modrikasto krvjo ... pod pneumo okostnjakov.*